

■ Ἀπὸ τὸ Ἁγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Ὁμὲρ ἢ Αὐδομᾶρος, Ἐπίσκοπος Τερουάννης † 9η Σεπτεμβρίου 660 (ἢ 670)

Ὁ Ἅγιος Ὁμὲρ ἢ Αὐδομᾶρος (St. Omer ἢ Sanctus Audomarus), γεννήθηκε πρὸς τὸ τέλος τοῦ 5' αἰ. στὴν κωμόπολι Ὀρβάλ, πλησίον τοῦ Κουτάνς (Β. Γαλλία).

Μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας του, εἰσηλθε μὲ τὸν πατέρα του στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ Λουξέιγ, τὴν ὁποίαν εἶχε ιδρύσει ὁ Ὅσιος Κολομβανὸς († Μνήμη: 23η Νοεμβρίου, *βλ. ἐδῶ*).

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ὅσιος Εὐστάσιος († Μνήμη: 29η Μαρτίου, *βλ. ἐδῶ*) υπέβαλε τοὺς δύο δοκίμους σὲ σκληρὰ γυμνάσματα, γιὰ νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς φύσεως, καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἔκειρε μαζὶ Μοναχοῦς.

Ὁ Ὅσιος Ὁμὲρ ἔγινε συντόμως ὑπόδειγμα ἐναρέτου βίου σὲ ὅλους τοὺς Μοναχοὺς καί, καθὼς μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου αὐξανόταν ὁ ζήλος του καὶ ἡ φήμη του ἐξαπλωνόταν σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ, ὁ Βασιλεὺς Δαγοβέρτος (621-639) τὸν ἐξέλεξε Ἐπίσκοπο Τερουάννης (Therouanne) καὶ Βουλώνης (Boulogne).

* * *

Ὅταν ἔφθασε στὴν ἐπαρχία του, ὁ νέος Ἐπίσκοπος βρῆκε τὸν λαό, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐκχριστιανίσει τὸν 4' αἰ. ὁ Ἅγιος Βικτρίκιος τῆς Ρουένης († Μνήμη: 7η Αὐγούστου, *βλ. ἐδῶ*), νὰ ἔχη ἐπανέλθει στὴν εἰδωλολατρία. Ἀμέσως ἔκαυσε τὰ εἰδωλα καὶ μὲ πολλὰς δυσκολίες ἄρχισε νὰ κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του Ἅγιο Βερτῖνο (St. Bertin, † Μνήμη: 5η Σεπτεμβρίου),

Ὁ Βασιλεὺς Νταγκομπέρτ
καὶ ὁ Ἅγιος Ὁμέρ.

Ἅγιο Μομολίνο (St. Momolin, † Μνήμη: 16η Ὀκτωβρίου) καὶ Ἅγιο Ἐβερτράνδο (St. Ebertrand, † Μνήμη: 24 Ἰανουαρίου). **Σ**τὸ κτῆμα, τὸ ὁποῖο τοῦ ἐδώρησε ἕνας ἄρχοντας τοῦ τόπου, νεοφώτιστος Χριστιανός, ὁ Ἅγιος Ὁμέρ ἱδρυσε Μοναστήρι, τὸ ὁποῖο ἔγινε τὸ κέντρο τῆς ἱεραποστολικῆς του δραστηριότητος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐξελίχθηκε στὴν πόλι Ἅγιος Ὁμέρ (στὸ νομὸ Pas-de-Calais).

Ἦστερα ἀπὸ τριάντα ἔτη διακονίας στὸν Ἐπισκοπικὸ Θρόνο, ὁ Θεὸς τοῦ ἐστέρησε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν. **Ὅ**ταν ὁ Ἅγιος παρευρέθη στὴν μετακομιδῇ τῶν ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Βαστοῦ († Μνήμη: 6η Φεβρουαρίου), θεραπεύθηκε θαυματουργικὰ τὴν ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν προσκυνοῦσε αὐτά. **Ἐ**πειδὴ ὁμως ἐγνώριζε ὅτι τὸν συνέφερε νὰ ἔχη κλειστοὺς τοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὰ ἀγαθὰ, «ἂ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, ... ἂ ὁ Θεὸς ἠτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν», παρεκάλεσε τὸν Ἅγιο νὰ τοῦ ἀποδώσῃ πίσω τὴν ἀσθένεια.

Τὸ 660 (ἢ 670), κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἱεραποστολικῆς του περιοδείας, κατελήφθη ἀπὸ πυρετὸ καὶ σύντομα παρέδωσε στὸν Κύριο τὴν ψυχὴ του, τὴν ἐξοδον τῆς ὁποίας συνώδευσαν ἀγγελικὲς ὕμνωδιες.

Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ, τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνῃσι καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!

